Σοφία Κολοτούρου

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ
ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ
Ὀκτώβριος 2011

14

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Σοφία Κολοτούρου

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τεῦχος 14 - Ὀκτώβριος 2011
ISSN: 1792 - 4189

Μηνιαία ψηφιακὴ ἔκδοση
τοῦ ἠλεκτρονικοῦ περιοδικοῦ «Λογοτεχνικὰ Ἐπίκαιρα»

Συντακτικὴ ἐπιμέλεια: Θοδωρὴς Βοριᾶς

Ἠλεκτρονικὴ δ/νση: http://logotexnika-epikaira.blogspot.com
e-mail: logotexnika.epikaira@gmail.com

e-mail τῆς συγγραφέως: sofiakol@hotmail.com

Ἐπιτρέπεται ἡ ἐλεύθερη διακίνηση στὸ διαδίκτυο.
Ἡ συγγραφέας μεριμνησε γιὰ τὴν ἐπιλογὴ τῶν κειμένων καὶ τὴν κατοχύρωση τῶν πνευματικῶν δικαιωμάτων τοῦ ἔργου.

Σοφία Κολοτούρου

Ποιήματα

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΚΟΥΦΗ

Κι ὅταν ἡ μάνα του, τοῦ λέει: «Γιατί
δὲν πᾶς νὰ παίξεις ὅπως τ' ἄλλα τὰ παιδιά;»
«Βαριέμαι...» ἀπαντάει αὐτὸς σιγὰ
καὶ τὸν περνοῦνε γιὰ ἰδιότροπο πολύ.

Νίκος Χάγερ-Μπουφίδης
Παράκληση στὸ θεὸ γιὰ ἕναν μικρὸ καμπούρη

Στὸ διάλειμμά της πάντα μόνη. Ἕνα βιβλίο
στὰ χέρια της, μικρὴ νὰ τό 'χει συντροφιά.
Κι ὁ δάσκαλος ὅλο νὰ λέει μὲς στὸ σχολεῖο:
«γιατί δὲν παίζεις ὅπως τ' ἄλλα τὰ παιδιά;»

Στὴν τάξη πάνω, τὰ κορίτσια συμμορία
ἔχουνε φτιάξει κι εἶναι ὅλα τους σκληρά.
Συλλέγουνε φακέλους γι' ἀλληλογραφία
καὶ αὐτοκόλλητα ὡραῖα, γυαλιστερά.

Καμία ὅμως δὲν τῆς δίνουν σημασία.
Πρῶτο θρανίο – ἐν' ἀγόρι ὁ διπλανός.
Ἡ Κάτια, ἡ Θάλεια, ἡ Νικολέττα κι ἡ Μαρία
δὲν τῆς μιλᾶνε, οὔτ' ἡ Μίνα, ἡ ἀρχηγός.

Παίζει ποδόσφαιρο καὶ μπάσκετ μὲ τ' ἀγόρια.
Πιὸ εὔκολο εἶναι – γιατὶ δὲν μιλᾶν πολύ.
Ἔχουν κανόνες ὁρισμένους, ἔχουν ὅρια
καὶ εἶν' ἀκόμη – γιὰ τὰ μέτρα τους – ψηλή.

Κάποια φορὰ ἡ Νικολέττα κι ἡ Μαρία
τὴν πλησιάζουν μ' ἐνδιαφέρον, ξαφνικά.
Δῆθεν ρωτοῦν κάτι γιὰ γλώσσα, ὀρθογραφία,
κοιτώντας ἔντονα, νὰ δοῦν τί ἔχει στ' αὐτιά.

Ὕστερα ἐκείνη, ὅλο τ' ἀπόγευμά της κλαίει.
Μὰ ὁ κόσμος ἔξω ἀδιάφορος, μακριά.
«Ἔγραψα ἕνα ποίημα, διάβασε», μοῦ λέει
κι ἔχ' ἡ φωνή της μιὰ παράξενη χροιά.

Τὴ βλέπω τώρα στὴν παλιὰ φωτογραφία
καὶ μ' ὅλη μου τὴ θέρμη πάλι τῆς μιλῶ.
Ὀκτὼ χρονῶν παιδάκι, λέγεται Σοφία.
Τριάντα χρόνια πίσω, ξέρω, ἤμουν ἐγώ.

₪

ΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ὁ χρόνος γυρίζει, παλιὰ ἱστορία:
ζεστὴ κάποια νύχτα, γλυκιὰ τοῦ Ἰουλίου
στὴ μνήμη ἔχει μείνει, σὰν φωτογραφία
κρυμμένη στὴ μέση κλεισμένου βιβλίου.

Ζεστὴ κάποια νύχτα, γλυκιὰ τοῦ Ἰουλίου
θυμίζει καὶ πάλι αὐτὰ ποὺ ξεχνάω
-κρυμμένη στὴ μέση κλεισμένου βιβλίου-
θαμμένα γιὰ πάντα, γιὰ νὰ μὴν πονάω.

Θυμίζει καὶ πάλι αὐτὰ ποὺ ξεχνάω,
ἡ νύχτα ἐτούτη, τοῦ ἄγριου χειμώνα.
Θαμμένα γιὰ πάντα, γιὰ νὰ μὴν πονάω,
τὰ λόγια ποὺ κρύβω κι ἀπέμειναν μόνα.

Ἡ νύχτα ἐτούτη, τοῦ ἄγριου χειμώνα,
τὶς σκέψεις μου παίρνει, σκορπᾶ στὸν ἀέρα.
Τὰ λόγια ποὺ κρύβω κι ἀπέμειναν μόνα,
ζητάω – νὰ βγάλω ἀκόμα μιὰ μέρα.

Τὶς σκέψεις μου παίρνει, σκορπᾶ στὸν ἀέρα,
τὸ φύσημα τώρα, τ' ἀνέμου ἡ μανία.
Ζητάω νὰ βγάλω ἀκόμα μιὰ μέρα –
ὁ χρόνος γυρίζει, παλιὰ ἱστορία.

Ο ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ

Γεννήθηκε καὶ ζοῦσε σ' ἕναν τόπο
ὄχι καὶ τόσο – ἀλήθεια – μακρινό.
Κι ἂν πάλευε, δὲν ἤξερε τὸν τρόπο,
μὰ πήγαινε, κρατώντας τὸ σταυρὸ

στὸ χέρι, κι ὅλο λέγαν' οἱ ἀγγέλοι:
"Κλάψε ἀνθρωπάκο, θὰ γελᾶς στὸν οὐρανὸ"

Πρώτη φορά, μικρὸς στὴ γειτονιά του
νὰ μὴν τὸν παίζουν, μόνος! Τί πικρό...
Νὰ μὴν ταιριάζει ἢ μοιάζει στὴ γενιά του
– ἄπειρες ὧρες, σ' ἕνα βίο μοναχικό –

νὰ τραγουδᾶ ἡ οὐράνια κυψέλη:
"Κλάψε ἀνθρωπάκι, θὰ χαρεῖς στὸν οὐρανὸ"

Δεύτερη πράξη: ὅσο μεγαλώνει
γύρω του ὑπάρχει κάτι διαφορετικό:
Μιὰ ἀναπηρία, μι' ἀρρώστια τὸν κυκλώνει
ἢ ξένος εἶναι καὶ δὲν ἔχει θέση ἐδῶ.

Στὴ Γῆ εἶν' ἕνα ἀνθρώπινο κουρέλι:
πρέπει νὰ κλάψει γιὰ νὰ βρεῖ τὸν οὐρανό.

Ἡ τρίτη πράξη: μὲς στὴν κοινωνία,
στὸ τμῆμα της τὸ παραγωγικό,
τοῦ λένε νὰ ἐνταχθεῖ, στὴν ἐργασία –
κι ἂς εἶν' ἀδύναμος στὸ σῶμα, στὸ μυαλό,

γιατὶ ἀλλιῶς, κανένας δὲν τὸν θέλει
– πρὶν κλάψει, ἂς ρωτάει τὸν οὐρανό.

Τέταρτο δράμα, ὅταν πρέπει ὁ ἀνθρωπάκος
– σὰν βρίσκει μιὰ δουλειά, μὲ τὸ στανιὸ –
τὰ ἔνσημα καὶ τὰ χαρτιά του ὅλα κάπως
νὰ φτιάξει, δίχως συνδικαλισμό.

Ρεπὸ καὶ μπόνους τοῦ μετροῦν μὲ τὸ τσιγκέλι –
κι ἂν κλάψει, θὰ τὰ βρεῖ στὸν οὐρανό.

Τὸ πέμπτο δράμα εἶν' ἡ ἴδια ἡ ζωή του,
ποὺ κύκλους κάνει, κι ὅλο τρύπες στὸ νερό.
Βασανισμένος ὁ ἀνθρωπάκος: ἡ ὕπαρξή του
ἔχει τσακίσει, κι ἔτσι μοιάζει, ἀπὸ καιρὸ

σὰν νὰ τὸν σφίγγουν μ' ἕνα ἀόρατο κρικέλλι,
νὰ κλάψει τώρα, πρὶν βρεθεῖ στὸν οὐρανό.

Σήκω ἀνθρωπάκο, ἀγωνίσου, πάρε θέση.
Κοίταξε γύρω: νά, κι ἐγὼ ποὺ σοῦ μιλῶ
εἶμ' ἀνθρωπάκος σὰν κι ἐσένα, ἔχω ἀπωλέσει
στήριξη ἀπ' τὸν κοινωνικό μου τὸν ἱστό.

Καὶ μὴν νομίζεις πὼς κι ἐμένα δὲν μὲ μέλλει:
κλαίω ἀπὸ τώρα – δὲν θὰ βρῶ τὸν οὐρανό.

₪

ΕΝ ΠΡΕΒΕΖΗΣ ΚΩΜΟΠΟΛΕΙ

Νεκρὸ μικρὸ σπουργίτι ἔχει χτυπήσει
σὲ γκρίζους τοίχους, στὶς σκεπὲς τῆς πόλης.
Νεκρὲς κοπέλες, πού 'χουν ξεφλουδίσει
μισὸ κρεμμύδι, – λὲς – τῆς ζωῆς τους ὅλης.

Νεκροὶ εἶν' οἱ λεροί, οἱ στενοὶ δρόμοι,
πού 'χουν πομπώδεις τόσους ὀδοδεῖχτες,
τὸ σπίτι, ἡ βιβλιοθήκη, χίλιοι τόμοι.
Νεκρὸς κι ὁ ἥλιος, πιὸ νεκρὸς τὶς νύχτες.

Νεκρὸς ὁ τροχονόμος ποὺ διπλώνει
τὶς «ἐλλιπεῖς» κι ἡμιτελεῖς δηλώσεις,
νεκρὸς ὁ μικρὸς φίκος μὲς στὴ σκόνη,
κι ὁ ἐφέτης πρωτοδίκης, στὶς κυρώσεις.

Φρούριο δύο, ἐν Πρεβέζης κωμοπόλει –
τὴν Πέμπτη οἱ μουσικές, τέρψη τοῦ κόσμου.
Στὴν Ἐθνικὴ ὡς συφερτὸς κινοῦνε ὅλοι –
εἴκοσι πέντε εὐρώ, ὁ λογισμός μου.

Τὸ σούρουπο ὅλο τρέχω πρὸς τὸ μόλο.
«Ζῶ;» λέω, «Δὲν ζῶ! – λειψὴ ζωή, ἡ δική μου!»
Ἦρθε τὸ πλοῖο, ποὺ ξεφόρτωσ' ἤδη ὅλο,
ἴσως ὁ Πρόεδρος ζυγώνει στὴ φυγή μου.

Ὁ Πρόεδρος, μὲ πονεῖ μὲ χίλιους τρόπους
κι ἐλπίζω ὅπως πνιγεῖ στὸν ἐμετό του.
Σιωπηλοί, θλιμμένοι, μὲ σεμνοὺς τρόπους,
ἤδη κρυφογελοῦν ὅλοι στὸ φέρετρό του.

₪

ΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

Εἶν' ἕνα καφενεῖο, σὲ ἀκροθαλάσσι,
λιγάκι ἐρημικό. Γέροι ξωμάχοι
μαζεύονται, ποὺ ἀπόμειναν μονάχοι,
νὰ βλέπουν τὴ ζωὴ ποὺ ἔχει περάσει.

Ἀλλὰ τὸ χούι, ἀπ' ὅλους τελευταῖο
θὰ φύγει: μερικοὶ παίζουνε τάβλι,
καὶ στὰ χαρτιὰ τὸ ρίχνουν οἱ πιὸ φαῦλοι
ποὺ μὲ τοὺς πλέον ἐκφύλους τοὺς συγχέω:

αὐτοὺς πού 'χουν τὸ νοῦ τους στὸ γαμήσι
– μποροῦνε δὲν μποροῦν, ἀδιάφορό τους.
Σὰν μάστορα ἔχουν βρεῖ καὶ διάβολό τους
μία γιαγιά, ποὺ πάει νὰ τοὺς τσιγκλήσει.

Μὰ τὴν προσέχει πάντα ἕνας παππούλης,
σαράντα χρόνια τώρα σύντροφός της,
ἄγρυπνος παραστάτης καὶ φρουρός της,
ἂν καὶ ὑπῆρξε ἐπίσης τσαχπινούλης.

"...Ποῦ εἶσαι;" ὅλο φωνάζει, "βρὲ γυναίκα",
-δῆθεν ἀδιάφορος, μὲς στὰ χαρτιά του,
μέσα του βράζει, τρέμει ἡ καρδιά του-
"ἄργησες ἤδη ...περασμένες δέκα..."

"...Ἄντρα μου, μιὰ στιγμούλα ἔλειψα μόνο,
κρασάκι ἀπ' τὸ ὑπόγειο νὰ πάρω...
Νομίζεις, τάχα πῆγα νὰ φλερτάρω;
-Τώρα μόνο θὰ φλέρταρα τὸ Χρόνο..."

₪

Σοφία Κολοτούρου

Ἡ Σοφία Κολοτούρου γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1973. Σπούδασε στὴν Ἰατρικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Κρήτης καὶ εἰδικεύτηκε στὴν Κυτταρολογία στὰ νοσοκομεῖα Πανεπιστημιακὸ Ἡρακλείου Κρήτης καὶ Ἅγιος Σάββας Ἀθηνῶν.

Ἐξέδωσε μιὰ συλλογὴ ποίησης, τὰ «Ἀν-επίκαιρα ποιήματα», ἐκδόσεις Δαρδανός-Τυπωθήτω, 2007 (σειρὰ Λάλον Ὕδωρ), ἡ ὁποία ἐντάχθηκε στὴ μικρὴ λίστα ὑποψηφιοτήτων γιὰ τὸ βραβεῖο πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα τοῦ περιοδικοῦ Διαβάζω τὸ 2008. Τὸ 2010 ἐκδόθηκε τὸ δεύτερο βιβλίο της, μὲ τίτλο: «ΚΟΥΦΟΣ ΕΙΣΑΙ ΡΕ; ΔΕΝ ΑΚΟΥΣ;» ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις ΚΨΜ. Τὸ βιβλίο περιλαμβάνει κείμενα ἀπὸ αὐτὸ τὸ μπλὸγκ καθὼς καὶ ἔνθετο 16-σέλιδο κόμικ σχεδιασμένο ἀπὸ τὸν γνωστὸ σκιτσογράφο Σπύρο Δερβενιώτη.

Συνεργάζεται μὲ διάφορα λογοτεχνικὰ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες καὶ ἔχει δημιουργήσει ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 2009, μαζὶ μὲ τὸν Κώστα Κουτσουρέλη, τὴ διαδικτυακὴ ἀνθολογία σύγχρονης ἑλληνικῆς ποίησης σὲ παραδοσιακὲς μορφές, μὲ τίτλο: «Νέοι Ἦχοι στὸ Παμπάλαιο Νερὸ» (pampalaionero.wordpress.com).

Ἡ δουλειὰ της ἔχει συγκεντρωθεῖ στὴν προσωπική της σελίδα στὴ διεύθυνση: www.sofiakolotourou.gr